

taelse, som muligvis kunde virke ind paa Stemningen i en kommende Samling, naar denne Sag paany kommer til Forhandling, da er det meget uheldigt at gjøre det leilighedsvis under en anden Lov. Der maatte da stilles et særskilt Forslag, hvor hele Spørgsmaalet kunde optages og forhandles. Da nu den ærede Minister — som man kunde vente — saa bestemt har erklæret, at han paa ingen Maade kan gaa ind derpaa, saa skal jeg sige min Opfordring til de andre, som allerede ere stete til de ærede Medlemmer, om at tage deres Forslag tilbage. De ville ikke en Gang kunne naae deres Hensigt at kunne faae et Vidnesbyrd om, hvor stor Stemningen her i Thinget er derfor, da der vistnok vil være en hel Del, som af formelle Grunde maa komme til at stemme derimod, og en Afstemning vil saaledes komme til at modvirke den Hensigt, de have, idet det vil se ud, som om der var Færre, der billigede Forslaget, end der virkelig er, netop fordi det er fremkommet i et Lovforslag, hvor det ikke har sin rette Plads.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg har begjært Ordet for en kort Bemærkning, som jeg antager vil blive den sidste under disse Forhandlinger denne Gang. Det er nærmest for at bemærke lige overfor den ærede Ordfører, at, naar jeg ikke tidligere har udtalt mig om andre end de nævnte Forslag, saa er det naturligt, fordi jeg i det Hele kan henholde mig til, hvad jeg under tidligere Forhandlinger har udtalt. Jeg kan ikke fravige den Overbevisning, at det vil være naturligt og rigtigt, at der i Loven indeholdes en Bestemmelse — om end ikke absolut ved de bestemte Ord, som ere givne her —, som navnlig angaar den Bemyndigelse, der maatte være for den øverste Kirkebestyrelse, hvis det skulde vise sig, at Benyttelsen af Kirken, som man her vil overlade til Enkelte eller vel til et Flertal, men hvor der dog kan være et betydeligt Antal derimod, maatte lede til uhyggelige og forargerlige Følger. I et saadant Tilfælde maa der naturlig være en Bet, ad hvilken Administrationen kan træde ind, og jeg antager, at en Afgang dertil, selv om disse Be-

stemmelse blive fastholdte i Lovforslaget, maa vedblive at være tilstede hos Bestyrelsen, om end i en anden og maasse mindre heldig Form. Jeg haaber, at det sjeldent — maasse aldrig — maa komme for, men det lader sig dog ikke nekte, at der kunde være Tilfælde, hvor en Indskriden var absolut nødvendig; det staar mig fuldstændig klart. Jeg har ganske vist ikke stillet mig til disse Punkter paa samme Maade som til Forslaget under Nr. 6, hvis Indhold jeg selvfølgelig nu ikke skal gaa videre ind paa; jeg har allerede fremsat min Opfattelse og Mening desangaaende. Det, at den ærede Ordfører synes at have ment, at der ikke laa noget væsentlig Overbevisende i, hvad jeg har anført, kan jeg jo gjengælde ved at sige, at jeg ikke finder noget væsentlig Overbevisende i, hvad han har anført; derved rykker Sagen jo forsaavidt ikke videre, men Stillingen maa blive, som den er givne. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at naar den ærede Ordfører haabede, at naar Sagen kom tilbage fra Landstinget, hvilket jeg haaber og forudsætter — skjøndt der ikke er nogen Visshed derfor — saa skulde jeg være bleven bedre overbevist om, det var et urigtigt Standpunkt, jeg her havde indtaget, saa tror jeg rigtignok, at dette Haab er yderst svagt, skjøndt jeg paa den anden Side vil indrømme, at det kan ske, at man mellem de forskjellige Behandlinger af en Sag kan forandre sin Mening, saaledes som det f. Ex. har været Tilfældet i nærværende Sag, hvor den ærede Ordfører ved 1ste Behandling indstændig fraraadede de andre Medlemmer at gaa ind paa det, som nu foreligger, og som den ærede Ordfører stiller Opfordringer til andre Medlemmer om at gaa ind paa.

Th. Nielsen: Vi have nu hørt af den høitærede Minister, at naar Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, hvori Udvalgets Flertal ønsker det vedtaget, vil han ikke kunne indstille det til Stadsfæstelse, og paa den anden Side hørte vi den ærede Ordfører bemærke, at, hvis det kom tilbage fra Landstinget i en Form, hvori det meget omstridte Punkt var strøget, men ellers uforandret — saaledes opfattede jeg ham i det Mindste —, da vilde han være tilbøielig til Eftergivenhed, men hvis der